

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΒ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1191 ²	Κυριακὴ ΣΤ' Ματθαίου (Ματθ. 9,1-8) 31 Ἰουλίου 2016 (2005)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Τὸ χειρότερο κακὸ

Θὰ μιλήσουμε, ἀγαπητοί μου, ὅπως πάντοτε, ἀπλᾶ.

Ἔνα κακὸ ποὺ φοβοῦνται ὅλοι εἶνε ἡ ἀσθένεια. Ἐὰν ἀρρωστήσουν οἱ ἄνθρωποι, ἀνησυχοῦν, τρέχουν στὸ γιατρό, ἀγοράζουν φάρμακα, προσπαθοῦν νὰ γίνουν καλά. **Ἐπάρχει ἄραγε ἄλλο κακὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὴν ἀρρώστια;** Σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα θ' ἀπαντήσουμε.

Ἔνας δάσκαλος ρώτησε μιὰ μέρα τοὺς μαθητάς· Ἀπὸ **τὰ δυσάρεστα** ποὺ συμβαίνουν στὸν κόσμον ἐσᾶς ποιὸ σᾶς κάνει πιὸ μεγάλη ἐντύπωση; Οἱ μαθηταὶ ἀπήντησαν. Ἔνας εἶπε· Ἐμένα μοῦ φαίνεται μεγάλο κακὸ νὰ τρακάρουν δυὸ αὐτοκίνητα καὶ νὰ σκοτωθῇ ἄνθρωπος. Ἄλλος εἶπε· Κακὸ εἶνε νὰ περνᾶ λεωφορεῖο ἀπὸ μιὰ γέφυρα, ξαφνικὰ ἡ γέφυρα νὰ πέσῃ, τὸ λεωφορεῖο καὶ βρεθῇ μέσ' στὸ ποτάμι καὶ νὰ πνιγοῦν οἱ ἐπιβάτες. Ἄλλος ἀπήντησε· Κακὸ εἶνε νὰ γίνῃ ναυάγιο, νὰ καταποντισθῇ τὸ καράβι καὶ ὅλοι οἱ ἐπιβάτες νὰ χαθοῦν. Ἄλλος εἶπε· Κακὸ εἶνε νὰ πετᾶς καὶ ξαφνικὰ τὸ ἀεροπλάνο νὰ πέσῃ καὶ νὰ γίνῃ κομμάτια. Ἄλλος εἶπε· Ἐγὼ θεωρῶ φοβερὸ νὰ πέσῃ πεῖνα καὶ νὰ μὴν ἔχουν οἱ ἄνθρωποι ψωμί νὰ φᾶνε. Ἄλλος εἶπε· Κακὸ μεγάλο εἶνε νὰ γίνῃ σεισμός, νὰ γκρεμιστοῦν τὴ νύχτα ὅλα τὰ σπίτια, καὶ νὰ πλακωθοῦν χιλιάδες ἄνθρωποι. Ἄλλος εἶπε· Κακὸ εἶνε νὰ γίνῃ πυρκαϊά. Καὶ ἄλλος εἶπε· Κακὸ εἶνε νὰ γίνῃ πόλεμος. –Τελειώσατε; ρώτησε ὁ δάσκαλος. Ἔχετε κάτι ἄλλο νὰ πῆτε; Κακὰ εἶνε ὅλα αὐτά· μὰ παραπάνω ἀπ' αὐτὰ ἔπάρχει ἕνα ἄλλο κακὸ πολὺ μεγαλύτερο... Θεέ μου, φώτισέ μας νὰ τὸ καταλάβουμε. Τὸ μεγαλύτερο ἀπ' ὅλα τὰ κακὰ εἶνε μιὰ λέξι, ποὺ δὲν τὴν προσέχουμε. Τὴν ἀκοῦμε στὴν ἐκκλησία, στὰ ἱερὰ βιβλία· **τὸ μεγαλύτερο κακὸ εἶνε ἡ ἁμαρτία.** Ποιὸς τὸ λέει αὐτό; Τὸ λέει τὸ εὐαγγέλιο σήμερα.

Σὲ κάποιον χωριὸ ζοῦσε ἕνα παλληκάρι. Ἦ-

ταν γερὸς, μὲ μπράτσα καὶ πόδια δυνατά. Ἔτρεχε σὰν τὸ ζαρκάδι, πήγαινε ὅπου ἤθελε, ἔκανε δουλειές – χαρὰ στὸ σπίτι του. Μὰ ξαφνικὰ ἕνα βράδυ μούδιασε τὸ πόδι του τὸ δεξιό, τὸ ἀριστερό, μούδιασε ὅλο τὸ κορμί του κ' ἔπεσε στὸ κρεβάτι. Δὲν μπόρεσε πιά νὰ σηκωθῇ. Αὐτός, ποὺ ἔτρεχε χιλιόμετρα, δὲν μποροῦσε νὰ κἀνῃ ἕνα βῆμα, οὔτε τὸ κουτάλι του νὰ σηκώσῃ· ἡ μάνα του τὸν τάιζε. Πόδια εἶχε, καὶ πόδια δὲν εἶχε· χέρια εἶχε, καὶ χέρια δὲν εἶχε. Ἀπλῶς μόνο ἀνέπνεε, τίποτα περισσότερο. Οἱ γονεῖς του ἀσφαλῶς θὰ ἔκαναν ὅ,τι ἔλεγε ἡ ἐπιστήμη. Ἀλλὰ τοῦ κάκου· **ὁ παράλυτος** ἔμεινε ἀθεράπευτος, σὰν νεκρὸς πάνω στὸ κρεβάτι.

Πέρασαν χρόνια ἔτσι. Κάποτε ἀκούστηκε, ὅτι ἦρθε στὸ χωριὸ κάποιος ξένος. Ἦταν πάμπτωχος, δὲν εἶχε δραχμὴ στὴν τσέπη, δὲν εἶχε σπίτι νὰ κοιμηθῇ· ὅταν ὅμως μιλοῦσε τὰ λόγια του ἦταν γλυκύτερα ἀπ' τὸ μέλι, κι ὅπου ἄπλωνε τὸ ἅγιό του χέρι ἔκανε θαύματα. Ὅλοι γι' αὐτὸν μιλοῦσαν. Ἦταν **ὁ Χριστός**. Ὅταν ἄκουσε γι' αὐτὸν τὸ παλληκάρι, εἶπε· Ὁ Χριστὸς θὰ μὲ κἀνῃ καλά! Παρακάλεσε φίλους καὶ συγγενεῖς, τὸν σήκωσαν καὶ τὸν πῆγαν στὸ Χριστό.

Τί περίμενε τώρα ὁ παράλυτος ἀπὸ τὸ Χριστό; Ν' ἀπλώσῃ τὸ ἅγιό του χέρι ἐπάνω του καὶ νὰ τὸν κἀνῃ καλά. Αὐτὸ ἔκανε ὁ Χριστός; Δὲν ἔκανε αὐτό. Ἦ μάλλον τὸ ἔκανε κι αὐτό, ἀλλὰ προηγουμένως τοῦ λέει· «**Θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου**»· παιδί μου ἔχε θάρρος, σοῦ συγχωροῦνται τὰ ἁμαρτήματά σου (Ματθ. 9,2). Γιατί ἄραγε, ἐνῶ πῆγε γιὰ νὰ θεραπευθῇ ἀπὸ τὴν ἀσθένεια τοῦ σώματος, ὁ Χριστὸς πρῶτα εἶπε «**Τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου**»; **Τί ἤθελε νὰ δεῖξῃ μ' αὐτό;**

Δὲν ἀδιαφορεῖ ὁ Χριστὸς γιὰ τὸ σῶμα. Ὅχι. Γιατί καὶ τὸ σῶμα ὁ Θεὸς τὸ ἔφτειαξε, κ' εἶνε ἕνα ἀριστούργημα. Καὶ ἡ καρδιὰ καὶ τὰ πνευμόνια καὶ οἱ ἄρτηριες καὶ τὰ νεῦρα, ὅλα εἶνε ἀξιοθαύμαστα. Ἐνδιαφέρεται ὁ Χριστὸς γιὰ

τὸ σῶμα. Ἄλλα παραπάνω ἀπὸ τὸ σῶμα, ποὺ μιὰ μέρα θὰ σαπίση μέσ' στὸν τάφο, ὁ Χριστὸς ἐνδιαφέρεται γιὰ κάτι ἄλλο ἀπείρως ἀνώτερο· καὶ αὐτὸ εἶνε ἡ **ψυχή**. Καὶ ἀκριβῶς γιὰ τὴν ψυχή τοῦ νέου, ποὺ ἦταν κι αὐτὴ ἄρρωστη, φρόντισε ὁ Χριστὸς. Γι' αὐτὸ τοῦ εἶπε «*Τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*».

Ἦθελε νὰ δείξη, ὅτι κακὸ μεγαλύτερο ἀπὸ τὴν ἀρρώστια εἶνε ἡ ἁμαρτία. Αὐτὴ εἶνε ἡ **πηγή** ἀπὸ τὴν ὁποία προέρχονται ὅλα τὰ κακὰ στὸν κόσμο. Ὅ,τι κακὸ νὰ φανταστῆς, ἀπὸ ἑκεῖ πηγάζει. Καὶ ἂν κλείσης τὴν πηγή αὐτή, θὰ σταματήσουν ὅλα τὰ κακὰ. Γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς θεραπεύει πρῶτα τὴν ψυχή τοῦ παιδιοῦ, ποὺ ἦταν καὶ αὐτὴ ἁμαρτωλή. Γιατὶ αὐτὸ ποὺ ἔπαθε τὸ παιδί, ἡ παραλυσία, προερχόταν ἀπὸ ἁμαρτήματα. Ἔκανε κάποια ἁμαρτία, καὶ ἐξ αἰτίας τῆς ἁμαρτίας παρέλυσε.

* * *

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, ἀγαπητοί μου, μᾶς διδάσκει, ὅτι χειρότερη ἀπὸ τὴν ἀρρώστια τοῦ σώματος εἶνε ἡ ἀρρώστια τῆς ψυχῆς, ἡ **ἁμαρτία**. Αὐτὴ σκοτίζει τὸ μυαλό, μολύνει τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα, χαυνώνει καὶ παραλύει τὴ θέλησι. Εἶνε ἡ πιὸ μεγάλη ἀσθένεια στὸν κόσμο. Καὶ ὅποιος δὲν προσέξῃ, θὰ ἔχη τὸ κατάντημα τοῦ παραλύτου τοῦ σημερινοῦ εὐαγγελίου. Σὰς ἀναφέρω μερικὰ παραδείγματα, νὰ δῆτε ποῦ καταντοῦν, ἰδίως τὰ παιδιά καὶ οἱ νέοι, ὅταν ἀφήνουν τὸν ἑαυτό τους νὰ παρασυρθῇ ἀπὸ τὸ φοβερὸ ῥεῦμα τῆς διαφθορᾶς.

● Ἦταν ἓνα λαμπρὸ καὶ εὐφυὲς κορίτσι στὴν Ἀθήνα. Πρώτη στὸ σχολεῖο, περνοῦσε τὶς τάξεις καὶ ἀρίστευε, τὴν καμάρωναν γονεῖς καὶ καθηγηταί. Ξαφνικὰ στόπ! Ἄρχισε νὰ καθυστερῇ στὰ μαθήματα, καὶ τέλος ἔμεινε στὴν ἴδια τάξι. Καὶ μόνο αὐτό; Ἐνῶ ἦταν παιδί ὅλο χαρά, τὴν ἔπιασε μελαγχολία· φαγητὸ δὲν ἔτρωγε, τὴ νύχτα δὲν κοιμόταν, σηκωνόταν ἐπάνω, φώναζε, ὠρυόταν. Τὴν πῆγαν σὲ γιατρούς. Ἐκρυσσε κάποιο μουσικὸ· εἶχε μπλέξει μὲ κακὲς παρέες κι αὐτὲς τὴν κατέστρεψαν. Καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκεῖνη δὲν εἶχε πιά ἡσυχία. Νὰ τ' ἀποτελέσματα τῆς ἁμαρτίας.

● Θέλετε ἄλλο παράδειγμα; Στὴν Πτολεμαίδα ὁδοκαθαριστῆς τῆς πόλεως βρῆκε τὶς πρωινὲς ὥρες ἔξω ἀπὸ ἓνα νυκτερινὸ κέντρο ξαπλωμένη σὲ ἐλεεινὴ κατάστασι, μὲ σκισμένα τὰ ρούχα καὶ μελανιασμένο τὸ πρόσωπο, μιὰ κοπέλλα δεκάξι - δεκαεπτὰ χρονῶν. Τὴ σκουντάει· δὲν κουνιόταν. Εἶδοποιεῖ τὴν ἀστυνομία καὶ τὴν πῆρε τὸ «ἐκατό». Εἶδαν κ' ἔπαθαν νὰ τὴν ἀναγνωρίσουν. Ἦταν μιὰ φτωχὴ κοπέλ-

λα, ποὺ ξεκίνησε ἀπὸ ἓνα χωριὸ νὰ κατέβῃ στὴν πόλι νὰ δουλέψῃ νὰ βοηθήσῃ τὸν πατέρα της, κ' ἔπεσε σὲ μαφία, σὲ κακοὺς ἀνθρώπους· αὐτοὶ τὴν κατέστρεψαν, καὶ τὸ πρῶτὴν ἄφησαν ἔτσι.

● Θέλετε κι ἄλλα; Πρῶτα στὴν πατρίδα μας οὔτε ἓνας νέος δὲν ἔπαιρνε ναρκωτικά· ἄγνωστο ἦταν τὸ χάσις. Τώρα; Κάθε μέρα βρίσκουν ναρκομανεῖς πεσμένους στὸ δρόμο σὲ ἀθλία κατάστασι. Βλέπεις νέους χαυνωμένους, κοιμισμένους, ἀποβλακωμένους. Καὶ εἶνε πολλοί, πάρα πολλοὶ οἱ **ναρκομανεῖς**.

Νὰ λοιπὸν **τ' ἀποτελέσματα τῆς ἁμαρτίας**. Εἶνε ἀρρώστια χειρότερη ἀπ' τὸν καρκίνο.

* * *

Καὶ τὸ συμπέρασμα; Δὲν θὰ ἡσυχάσῃ ἡ γῆ, ἐὰν μέσα ἀπὸ τὶς καρδιές μας δὲν ξεριζωθῇ αὐτὴ ἡ λερναία ὕδρα. Μία εἶνε ἡ λύσις· **μακριὰ ἀπ' τὴν ἁμαρτία!** Ἔτσι συμβούλευαν παλαιότερα οἱ μανάδες καὶ οἱ γιαγιάδες. Γνώρισα ἓναν ἀνώτατο ὑπάλληλο τοῦ κράτους καὶ μοῦ ἔλεγε· Πέρασα ἀπὸ πολλὰ σχολεῖα, πῆγα στὸ ἐξωτερικὸ, μορφώθηκα, ἔμαθα γλώσσες. Ἄλλα τώρα τὰ ξέχασα ὅλα σχεδόν. Ἐνα θυμάμαι. Εἶχα μιὰ γιαγιά ἀγράμματη. Ἐγώ, μικρὸ ἀγοράκι τεσσάρων χρονῶν, βγῆκα στὴ γειτονιά. Ὅταν γύρισα, εἶπα μιὰ κακιὰ λέξι ποὺ ἄκουσα ἔξω, μιὰ βλαστήμια. Μόλις μ' ἄκουσε ἡ γιαγιά, παίρνει μὲ τὴ τσιμπίδα ἓνα κάρβουνο, μοῦ ἀνοίγει τὸ στόμα καὶ μοῦ καίει τὴ γλῶσσα. Ἀπὸ τότε δὲν ξαναεἶπα κακὴ λέξι... Ποιά μάνα, ποιά γιαγιά τὸ κάνει σήμερα αὐτό;

Ἦ καὶ νὰ ἴδινε ὁ Θεὸς νὰ σβῆσῃ ἀπὸ τὸν κόσμο ἡ ἁμαρτία! Ἡ γῆ θὰ γινόταν παράδεισος. Θὰ μοῦ πῆτε· Εἶνε δυνατόν ἓνας ἄνθρωπος νὰ μείνῃ ἀναμάρτητος; Ὅχι βέβαια. Ἄλλα γι' αὐτὸ ὁ Χριστὸς ἔδωσε τὴ **μετάνοια**, ποὺ συγχωρεῖ τὰ ἁμαρτήματα. Καὶ ὅποιος ἄνθρωπος στὸν κόσμο αὐτὸν γλιστρήσῃ, **ἔχει ἀπελπισία!** Τί νὰ κάνουμε; Σὰν τὸν παράλυτο νὰ τρέξουμε στὸ Χριστό, σὰν τὴν πόρνη νὰ κλάψουμε, σὰν τὸ ληστὴ νὰ μετανοήσουμε. Νὰ ποῦμε· Χριστέ, συχώρεσέ μας! Κι ἅμα τὸ ποῦμε ἀπ' τὴν καρδιά μας, τότε ἀπὸ τὰ οὐράνια θ' ἀκουστῇ· «*Θάρσει, τέκνον· ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου*». Παιδί μου, παίρνω σφουγγάρι καὶ σβήνω τ' ἁμαρτήματά σου· καὶ πρόσεξε ἀπὸ ἴδω κ' ἐμπρὸς νὰ μὴν ἁμαρτάνῃς· νὰ φυλάγεσαι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ὅπως φυλάγεσαι ἀπὸ τὸ φίδι (βλ. Σ. Σειρ. 21,2). «*Φεῦγε καὶ σώζου*».

Ὁ δὲ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, διὰ πρεσβειῶν τῆς ὑπεραγίας Θεοτόκου καὶ πάντων τῶν ἁγίων, ἃς ἐλεήσῃ καὶ σώσῃ πάντας ἡμᾶς· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**